

לבیب غسان حبيب - مكتب محاماة
LABIB G. HABIB – LAW OFFICE
לביב ג' חביב – משרד עורכי דין

LABIB G. HABIB, Adv.
ANAN M. ODEH, Adv.

לביב ג. חביב, עו"ד
ענאן מ. עודה, עו"ד

Jerusalem 97300, Beit Hanina, POB 21225 ירושלים 97300, בית חנינא 9, ת.ד. 21225

Telfax. 02-6263212 Mobile: 0524404477

E mail: habiblabib@hotmail.com

ירושלים, 22 בנובמבר 2014

מספרנו :
(נא לציין בחוזר)

לכב'

מפקד פיקוד העורף

בפקס : 08-9783349

א.נ.,

הנדון : השגה נגד הכוונה להחרים ולהרוס

את בית משפחת עכארי בירושלים

בשם בני המשפחה שבנדון, אותם אני מייצג מטעם ארגון המוקד להגנת הפרט וארגון אלדמיר לקידום זכויות האסירים וזכויות אדם, אני מגיש בזאת השגה נגד הכוונה להחרים ולהרוס את בית המשפחה שבנדון :

1. המשפחה קיבלה הודעה בדבר כוונתכם להחרים ולהרוס ולאטום חלקית את הדירה הממוקמת בקומת הקרקע במבנה בן שתי קומות בשכונת אבו תור במזרח ירושלים, וזאת על פי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום) – 1945, בטענה כי בן המשפחה אברהם ביצע פיגוע דריסה.

2. נבקש לציין כבר עתה כי אין לפגוע בדירה כל עוד מתנהלים ההליכים בנוגע לכוונה להרוס ולאטום אותה. כמוכן, אם תידחה ההשגה, אנו מודיעים כבר עתה כי בכוונתנו לפנות לבית המשפט העליון נגד הכוונה להחרים ולהרוס את הבית האמור, ויש לאפשר לנו לצורך זה זמן סביר, 4 ימים לפחות, בכדי להכין ולהגיש את העתירה, מבלי לפגוע בבית.

זמן בלתי סביר:

3. כפי שהודעתי בפנייתי מיום 20.11.14, שהות של 48 שעות להגשת השגה אינה תקופה מספיקה לשם אסיפת הנתונים, אסיפת המסמכים, ביקור בבית במידת הצורך, והכנת השגה, במיוחד כאשר חלקה נופל בסוף שבוע. גם ההארכה שאושרה, להגשת ההשגה עד ליום 23.11.14 בשעה 10:00, אינה הופכת את התקופה לסבירה ואינה מאפשרת התגוננות אפקטיבית בפני כוונה זו.

4. הדברים אמורים ביתר שאת לאור העובדה כי בסיפא הודעתכם מיום 20.11.14, שנמסרה למשפחה באותו יום סמוך לשעה 2:00 לפנות בוקר (!!!), צויין כי "כל טענה עובדתית או משפטית המועלת על ידיכם, טעונה ביסוס במסמכים ובהוכחות אחרות, אותם יש לצרף למכתבכם למפקד הצבאי". לא ברור איזה מסמכים ניתן להשיג בשהות קצרצרה זו או שמא מטרת הצבת הדרישה היא להוסיף להרתעה / הפחדה המיוחלת!

5. השהות הקצרה והבלתי אפשרית להגשת השגה אפקטיבית בגיבוי נתונים ומסמכים, והעובדה כי אצה הדרך לבצע את ההרס, מעלה חשש כבד, בלשון המעטה, שמא ההחלטה נפלה, וכל מהלך השימוע נועד להכשירה. למרות זאת אנו שולחים השגה זו כאילו המדובר בשימוע אמיתי.

6. **בכל מקרה, בעניין זה, אנו מבקשים כי תשהו את החלטתכם בהשגה, וזאת בכדי לאפשר לנו לבצע בדיקה לעומק ואיסוף מסמכים.**

הדירה נשוא הודעתכם:

7. הדירה נשוא הודעתכם נמצאת במחנה הפליטים שועפאט. היא ממוקמת במבנה בן שלוש קומות, בו מצויות 4 דירות. הדירה ממוקמת בקומה השלישית, בה מתגוררת האישה _____ וחמשת ילדיה, שהגדולה בהם בת 13, והקטנה בהם בת 4.

המשפחה שוכרת את הדירה. הדירה אינה בבעלותה. הדברים נמסרו לכוח אשר הגיע לבית.

בנוסף, מאחר והדירה ממוקת במחנה פליטים שועפאט, סביר להניח כי הבעלות האמיתית במבנה כולו היא של אונר"א. הדברים מצריכים בדיקה מעמיקה, ואנו מבקשים לאפשר לנו אורכה של מספר ימים לצורך ביצוע הבדיקה והשגת המסמכים.

אופן ביצוע הריסה:

8. בהודעתכם לא צויינה הדרך בה תיהרס הדירה. אנו מבקשים לברר כבר עתה כיצד מתכוונים לבצע את הריסת הדירה, ומהי הסיבה לבחירה בדרך הריסה זו, והאם נלקח בחשבון

האפשרות לנוק סביבתי לדירות והבתים הסמוכים במידה וייגרם להם נזק כתוצאה מפעולת הריסה ראוותנית.

9. בעניין זה יצויין כי המדובר במחנה פליטים, בו רוב הבניינים בנויים בבנייה רעועה, כאשר קיימים מבנים קרובים למבנה בו נמצאת הדירה, ואף קיים מבנה נוסף הצמוד למבנה בו נמצאת הדירה, ובינו לבין הדירה נשוא הודעתכם קיים קיר משותף.

10. כל זה הופך את ההריסה הראוותנית שבכוונתכם לבצע - בתוך מחנה פליטים צפוף, עני, מוזנח - למסוכנת למבנים נוספים.

ענישה קולקטיבית:

11. לא יוכל להיות כל ספק, כי הריסת בית בו מתגוררת המשפחה, הינו צעד של ענישה קולקטיבית ופגיעה בחפים מפשע. אין כל טענה כי המשפחה או מי ממנה היתה מעורבת במעשה המיוחס כביכול או ידעה מראש עליו.

12. בתור שכזו, מהווה הריסת הבית הפרה של המשפט הבינלאומי ההומניטארי, האוסר על ענישה קולקטיבית (סעי' 33 לאמנת ג'ניבה הרביעית) ועל פגיעה והרס של רכוש פרטי לפי תקנה 46 לתקנות האג סעיף 53 לאמנת ג'ניבה הרביעית. הריסת הבית אף מהווה פגיעה קשה בכבוד בני המשפחה ובזכותם לחיים בכבוד ולקורת גג.

13. מטרתכם בעת קבלת ההחלטה לפגיעה בדירה אינה משנה מאופיו של צעד זה, או מההשלכותיו על בני המשפחה. בפועל, הריסת הדירה פוגעת אך ורק במשפחה!

14. לא במקרה מצויה סמכות זו של הריסת בתי משפחה בתקנות ההגנה, תקנות שאבד עליהן הקלח, ואשר נחקקו בשנת 1945, במאה שעברה, בזמן השלטון המנדטורי, על סף סיומה של מלחמת העולם השנייה. סמכות זו שייכת לזמנים אחרים, ישנים נושנים, שאין מקום להחיותם או להחיות את זכרם. הגיעה העת כי גם שריד זה, ייעלם מהעולם, כפי שיתר תקנות ההגנה בוטלו ברובן.

15. גם במשפט העברי, האיסור על פגיעה בחפים מפשע, חד משמעי:

"חלילה לך מעשות כדבר הזה, להמית צדיק עם רשע, והיה כצדיק כרשע. חלילה לך! השופט כל הארץ לא יעשה משפט!" (בראשית יח 25)

מידתיות:

16. מבלי לפגוע בהתנגדות העקרונית להריסת הבית, כאמור בהשגה זו, אנו נבקש כי במידה ויוחלט על נקיטה בצעד זה, תיבחר האופציה הפחות פוגענית האפשרית.

17. עיקרון המידתיות חל גם על הפעלת הסמכות לפי תקנה 119. עיקרון זה מחייב בחירה באופציה אשר פגיעתה היא הפחותה ביותר, מבין האפשרויות הקיימות. נראה כי אם אין מנוס מפגיעה בדירה, הרי, למען הזהירות בלבד, ראוי לבחון אפשרות בה הפגיעה תהיה מינימאלית ותאפשר למשפחה כן להמשיך ולגור בה, על ידי אטימת חדר אחד.

הריסת הבית לא תביא תועלת:

18. בכל מקרה, וגם אם ניתן להצדיק צעד פוגעני ובלתי אנושי זה בשם תועלת כלשהי שתצמח מביצוע ההריסה, בבחינת "המטרה מצדיקה את האמצעי", הרי גם כאן, שכרו של המעשה יצא בהפסדו: **כבר בשנת 2005 קיבל שר הביטחון את המלצת הוועדה שמינה הרמטכ"ל, להפסיק את הריסות הבתים כיוון שההרתעה לא הוכחה כאפקטיבית וכיוון שנוזקן של ההריסות עלה על התועלת שבהן.**

19. אין צורך במומחים ובוועדות בכדי לנחש כי פגיעה כזו, אשר מותירה ילדים ומשפחות ללא קורת גג, יש בה אך ורק כדי להגביר את התסכול, את חוסר המוצא, את הכעס ואת מעגל השנאה בקרב האוכלוסייה הנפגעת.

20. הדברים אמורים ביתר שאת לאור העובדה כי אברהמים חוסל. פורסמה הנחייה פומבית מפי השר לביטחון פנים בדבר החובה להוציא להורג כל חשוד בביצוע פיגוע. האם אין די בחיסול מהיר זה בכדי להשיג את ההרתעה אותה מייחלים!

אפלייה:

21. משפחתו של עמי פופר, שטבח בפועלים תמימים, לא מיהרה לפנות את ביתה מאחר וסנקציה כזו לא ריחפה מעל ראשיה. אף משפחת גולדשטיין, שאמנם תושבת שטחים היא, לא העלתה בדעתה כי עליה לחפש דיור חלופי לאחר שבנה טבח בעשרות מתפללים (ובעניין זה, זכה עניין **מצבתו** בטיפול "כירורגי" ומאופק). גם ההתארגנות שנחשפה, לפיה הניחו אזרחים יהודים מטען חבלה במוסד לימודי בירושלים, וקשרו קשר לפעילות נוספת, לא הצריכה התייחסות מיוחדת, מעבר להעמדה לדיון. נדמה כי התשובה לשאלה, אם מפקד כוחות הצבא שוקל את הריסת ביתם של חוטפיו, שורפיו ורוצחיו של הנער מוחמד אבו חדיר, ברורה מאליה!

22. הרשויות ידעו לרסן היטב את "אמצעי ההרתעה" העומדים לרשותם במקרים חמורים ביותר, הזועקים להרתעה, ונמנעו מפגיעה בחפים מפשע. כך ראוי לנהוג, גם בענייננו.

23. העובדה כי צעד זה של הריסת בתים מעולם לא הופעל כנגד יהודים, לא בשטחים ולא בישראל, גם היא מגבירה את תחושת התסכול, האפלייה והקיפוח, והתחושה כי המדובר בפגיעה מכוונת בחפים מפשע, אותה מייחדים רק לפלסטינים.

24. לאור כל האמור לעיל, אנו מבקשים שלא להחרים להרוס ולאטום את הדירה.

